

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: **DIMITRIE ALEXANDRESCO**

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

PRIM-REDACTOR: **ION N. CESARESCU**

REDACTOR-PROPRIETAR: **I. S. CODREANU**

ABONAMENTUL

Pe an, în România, cu Tabla.	45 lei
6 luni	20
3 luni	10
Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni	

*Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet*

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI — 6
Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 16/98

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

S U M A R

Studiu asupra privilegiilor, de d-l. D. Alexandresco.

JURISPRUDENȚA :

- Tribunalul Ilfov, secția de Notariat: *Vânzarea imobilului Vasile V. Miclescu, cu o Adnotație de Iscod.*
- Tribunalul Ilfov, secția comercială: *Constantin R. Iordache s. a. cu H. Gheorghiu s. a.*
- Judecătoria oculului Suraia-Putna: *Toan Chiriac și alții cu Dimitrie Voinov.*

Studiu asupra privilegiilor *)

— *Privilegiile asupra unor mobile determinate (privilegiu speciale mobiliare)* —

Alătura cu privilegiile care se exercită asupra generalității mobilelor, despre care ne-am ocupat în studiile noastre anterioare, unele privilegii se exercită numai asupra unor mobile determinate.

Aceste privilegii speciale se referă la două cauze principale. Unele au drept cauză un gaj expres sau tacit, și se întemeiază chiar pe ideea de gaj, iar altele se întemeiază pe împrejurarea că creditorii cărora ele sunt conferite au făcut să intre și au păstrat în patrimoniul debitorului mobilele care fac obiectul acestor privilegii.

Fac parte din prima categorie: 1° privilegiul creditorului amanetar sau gajist ¹⁾; 2° privilegiul locatorului; 3° privilegiul hangului; 4° privilegiul cărașului; 5° și acel care garantează creanțele rezultând din abuzurile și prevaricațiunile comise de către funcționarii publici, în exercițiul funcțiunii lor ²⁾.

Fac parte din a doua categorie: 1° privilegiul arendătorului asupra recoltei arendașului pe anul curent; 2° privilegiul care garantează creanțele datorite pentru semințe, recolte și instrumente de

arătură și cultură; 3° privilegiul pentru cheltueli făcute spre conservarea unui lucru; 4° și în fine, acel al vânzătorului unor lucruri mobile neplătite.

Toate aceste privilegii sunt prevăzute de art. 1730 C. civ., însă în altă ordine decât cea stabilită mai sus.

I. *Privilegiile întemeiate pe ideea de gaj.*

1° *Privilegiul creditorului amanetar sau gajist.*

Acest privilegiu este prevăzut de art. 1686 urm., de 1730, 3° și 480 C. com.

Contractul de amanet, în cât privește raporturile dintre părți, nu este supus nici unei condiții particulare de formă.

El este valid și devine perfect, între debitor și creditor, prin singurul consimțământ urmat de tradiția lucrului în mâinile creditorului sau a unui terțiu ales de părți (art. 1685, 1688 C. civ., 480 C. com.), soluție care eră admisă și de Pothier, în vechiul drept francez ³⁾.

Existența amanetului poate deci fi stabilită între părți prin corespondența, mărturisirea și jurământul lor, precum și prin proba testimonială, în cazurile în care această probă este admisă ⁴⁾.

Pentru ca contractul de amanet să-și producă însă efectele sale față de terții, și pentru ca acest contract să confere creditorului un privilegiu și dreptul de preferință care rezultă din acest privilegiu, se cer mai multe condiții:

1° Contractul trebuie să fie constatat printr'un act scris, adevă fie autentic, fie sub semnătură privată. Nu este însă, în principiu, nevoie ca actul scris să fie redactat în dublu original (art. 1479), pentrucă amanetul nu este un contract sinalagmatic ⁵⁾.

*) Vezi *Curierul Judiciar*, No. 32, 39, 42, 43 și 45.

1) In asemenea caz, gajul este expres.

2) In toate aceste cazuri, gajul este tacit, ceea ce înseamnă că locatorul și ceilalți creditori sunt presupuși a avea posesiunea bunurilor asupra cărora ei își exercită privilegiul lor, deși nu o au în realitate. Cpr. Planiol, II, 2402, 2466.

3) Pothier, *Hypothèques*, IX, 209, p. 482 (ed. Bugnet).

4) Cpr. Trib. Belfort, D. P. 94, 2. 57. — In cât privește gajul comercial, vezi art. 478 C. com.

5) De fapt, însă, necesitatea dublului original va fi indispensabilă, căci actul scris care constată amanetul, fiind în mâna debitorului, pentru ca el să poată reclama la timpul

2° Acest act trebuie să enunțe suma datorită, specia și natura lucrurilor amanetate. Dacă s'au amanetat lucruri fungibile actul trebuie să enunțe calitatea, greutatea și măsura lor.

Dacă s'a amanetat o creanță, pe lângă remiterea titlului în mâinile creditorului, actul de amanet trebuie să fie notificat prin portărei debitorului creanței amanetate, sau acceptat de debitor într'un act autentic, conform art. 1393 § 2, deși art. 1687 nu vorbește decât de notificare⁶⁾.

Arătarea sumei datorite are de scop de a împiedica pe părți de a mări creanța în detrimentul altor creditori, iar arătarea speciei și naturii lucrurilor amanetate are de scop de a nu se substitui lucrurilor amanetate alte lucruri de o valoare mai mare. Această substituție, care ar fi dăunătoare creditorilor, devine cu neputință îndată ce lucrul amanetat este determinat într'un mod precis.

Chestiunea de a se ști dacă determinarea lucrului amanetat e suficientă, este o chestiune de fapt, de suverana apreciere a instanțelor de fond.

Arătările de mai sus pot fi făcute în însuș actul de amanet sau printr'un act separat, însă, în acest din urmă caz, actul va trebui să fie anexat la contractul de amanet.

În caz când arătările de mai sus ar fi prevăzute printr'un act separat, acest act va trebui să aibă dată certă, pentru că altfel ar fi foarte lesne de a substitui actului primitiv un alt act, care ar cuprinde mai multe lucruri decât acele amanetate.

3° Actul care constată amanetul trebuie să fie sau autentic sau cel puțin *înregistrat*, adică să aibă măcar dată certă, și aceasta tot în scopul de a înlătura fraudă⁷⁾.

Art. 728 bis Pr. civ., adăos de legiuitorul din 1900, mai cere încă ca actul de amanet să fie transcris într'o anume condiție. (Vezi și art. 721 Pr. civ.)

Această formalitate eră preserisă și prin Regulamentul organic al Munteniei (art. 332 urm.).

oportun restituirea lucrului, creditorul va cere neapărat ca să i se remită și lui un exemplar, pentru ca el să poată, la nevoie, dovedi existența contractului. Cpr. Baudry et Loynes, *Nantisement*, I, 8; Guillaouard, *Idem*, 22 și 73; Colmet de Nanterre, VIII, 299 bis; Laurent, XXVIII, 437; Duranton, XVIII, 517; Répert. Sirey-Carpentier, v^o *Gage*, 156, etc.

⁶⁾ Chestiunea de a se ști dacă notificarea poate fi înlocuită prin acceptarea debitorului este însă controversată.

⁷⁾ C. Iași (afacere în care am pledat noi înșine, alături de amicul nostru, C. G. Dissescu), *Dreptul* din 1882, No. 83; Judecăt. ocol T.-Severin, *Curierul Judiciar* din 1904, No. 69, p. 582. În Franța, cuvântul *înregistrat* se referă la o dispoziție fiscală. Acolo, chestiunea de a se ști dacă este suficient ca actul să aibă numai dată certă este controversată. Vezi Thiry, IV, 287; Valette, *Privil. et hypothèques*, p. 51, 52 (ed. din 1846), etc.

Această transcriere nu eră însă cerută pentru locuitorii săteni (art. 341 Regul. organic).

Facerea unui act scris nu este necesară decât atunci când datoria e mai mare de 150 lei (art. 1686 § ultim.).

Dacă una din formalitățile prescise de art. 1686 lipsește, amanetul nu există față de terții, iar creditorul nu are privilegiul ce-i conferă acest text. Cu alte cuvinte, formalitățile de mai sus nu sunt prescise numai pentru dovedirea contractului (*ad probationem*), ci pentru însuș validitatea lui (*ad solemnitatem*).

Art. 1686 nu este aplicabil în materie comercială, forma contractului fiind cărmuită de art. 478 C. com. Credem însă că actul scris, întocmit conform acestui din urmă text, va trebui să aibă dată certă.

4° În fine, ultima condiție cerută pentru ca amanetul să-și producă efectele sale față de terții, este ca creditorul să fie în posesiunea lucrului amanetat. Această condiție este cerută atât de art. 1688, 1730, 3° C. civ. cât și de art. 480 C. com.

După aceste texte, pentru ca contractul de amanet să-și producă efectele sale față de terții, trebuie ca creditorul să fie pus în posesiunea lucrului, fie prin el însuș, fie prin intermediarul unui terțiu ales de părți.

Însuș debitorul nu poate deci nici odată să înlocuească pe terțiu convenit între părți.⁸⁾

Mai mult încă, creditorul trebuie să fi păstrat posesiunea sa, și aceasta fie că este vorba de lucruri corporale sau incorporale.

Deci, dacă creditorul, după ce a primit lucrul în posesiunea sa, l'a restituit debitorului, privilegiul statornicit de lege nu-și va mai avea ființă. Toți autorii sunt unanimi asupra acestui punct.

Judecătorii fondului apreciază în mod suveran împrejurările din care rezultă deposizarea creditorului și pierderea privilegiului său⁹⁾.

Dacă creditorul amanetar a pierdut însă *in mod involuntar* posesiunea lucrului, el va putea să revendice acest lucru, în baza art. 1730, 1° (*vindictio pignoris*); căci dacă acest din urmă text acordă revendicarea locatorului, care are un gaj tacit asupra mijloacelor locatorului, acelaș drept trebuie să-l aibă *a fortiori* creditorul amanetar, care are un gaj expres¹⁰⁾.

Regula de mai sus, care cere ca lucrul amanetat să fie în posesiunea creditorului, suferă însă oarecare excepții¹¹⁾.

⁸⁾ Cpr. T. Huc, XII, 378, p. 440; C. Douai, Sirey, 93. 2.233.

⁹⁾ Cas. fr. D. P. 97. 1. 353.

¹⁰⁾ Cpr. D. Negulescu, *Teoria privilegiilor*, p. 25, 26.

¹¹⁾ Vezi, de exemplu, art. 480 C. com., completat prin legea din 15 Iunie 1906; art. 497 din acelaș cod (în privința amanetării unui vas); art. 25 urm. L. din 2 Iunie 1892 pentru

Legea prescrie, în regulă generală, ca creditorul să fie pus în posesiunea lucrului amanetat, pentru că privilegiul lui nu rezultă, ca celelalte privilegii, din calitatea creanței sale, ci din convenția părților. Punerea în posesiune a creditorului este, în adevăr, un mijloc de publicitate, care corespunde cu inscripția ipotecară în materie imobiliară și care vestește pe terții interesați (ceilalți creditori ai debitorului) că creditorul amanetar are drepturi preferabile celorlalți creditori. Ea este deci o garanție contra fraudei, căci în lipsa ei, proprietarul unui lucru mobil ar putea să-l constituiească amanet la mai mulți creditori și, astfel, să surprindă buna lor credință¹²⁾.

Din cele mai sus expuse rezultă că posesiunea creditorului amanetar trebuie să fie o posesiune reală și aparentă, în sensul art. 972 C. civ., de natură a fi cunoscută terțiilor¹³⁾.

Poseisiunea creditorului amanetar trebuie să fie *actuală și reală*, o posesiune civilă, fictivă sau precară nefiind suficientă¹⁴⁾.

Dacă lucrul amanetat este un mobil corporal, punerea în posesiune a creditorului se va efectua, în genere, prin tradiția sau remiterea materială a lucrului¹⁵⁾.

Poseisiunea poate însă să rezulte din rēminter a cheilor magaziei în care se găsește lucrul amanetat¹⁶⁾; din punerea unui semn de către creditor pe lucrul amanetat, etc.

În fine, posesiunea poate să rezulte din consimțământul părților, când, de exemplu, lucrul amanetat fiind de mai înainte în posesiunea creditorului, cu titlu de comodat, depozit, etc., părțile au convenit ca acest lucru să rămăie în mânăle lui cu titlu de amanet¹⁷⁾.

Dacă lucrul amanetat urmează a fi încredințat unui terțiu, care n'a luat parte la convenție, privilegiul creditorului nu va există decât atunci când terțiu a acceptat de a deține lucrul pentru debitor¹⁸⁾.

Primirea lucrului de către terțiu nu este supusă nici unei forme speciale; ea va fi stabilită conform dreptului comun¹⁹⁾.

Dacă este vorba de un imobil incorporat, tra-

diția va consistă în remiterea titlului (analogie din art. 1391²⁰⁾.

Acest principiu nu suferă nicio dificultate în privința creanțelor constatate printr'un titlu (art. 1687), căci acelea în privința cărora nu există titlu, deși pot fi cedate, totuși nu pot fi amanetate, de oarece punerea în posesiune a creditorului este, în privința lor cu neputință²¹⁾.

Dacă s'a amanetat un brevet de invenție, ceea ce este cu puțință, însuș brevetul va fi remis debitorului²²⁾.

Dacă s'a amanetat o proprietate literară sau artistică, ceea ce iarăși este cu puțință, se va remite creditorului obiectul material din care rezultă dreptul autorului²³⁾.

Dacă s'a amanetat drepturile care rezultă dintr'un contract de locațiune sau arendare, se va remite creditorului titlu constitutiv al contractului și notificarea amanetului făcută locatorului²⁴⁾.

Constituirea amanetului asupra dreptului indiviz a unui moștenitor într'o succesiune mobilă ne-lichidată, a dat loc la dificultăți serioase²⁵⁾.

S'a ivit de asemenea dificultăți în privința fondurilor de comerț, care sunt mobile incorporale și care, ca atare, pot fi amanetate²⁶⁾, și aceste dificultăți sunt și mai mari la noi, unde nicio lege specială nu există în această privință²⁷⁾.

După art. 6 din legea dela 28 Iunie 1881 asupra magaziiilor generale, modificată în unele privințe prin cea din 6 Iunie 1892, prin derogare dela regulile dreptului comun, simpla girare a warrantului separat de recipisă, constituie un drept de gaș asupra mărfurilor în folosul cesionarului warrantului; girarea recipisei transmite cesionarului proprietatea mărfurilor, cu obligație când

²⁰⁾ Beudant, *loc. cit.*

²¹⁾ C. București, *Dreptul* din 1893, No. 45, p. 358 (motive); Beudant, *loc. cit.*

²²⁾ Beudant, *op. cit.*, I, 164, p. 137; C. Paris, D. P. 65, 2, 231, etc.

²³⁾ Beudant *op. cit.*, I, 165; Lyon-Caen et Renault, *Tr. de droit commercial*, III, 284; C. Paris, D. P. 75, 2, 43, etc.

²⁴⁾ Vezi Dalloz, *Nouveau C. civil annoté*, IV, art. 2076, No. 75; C. Paris, D. P. 93, 2, 108.

²⁵⁾ Vezi Dalloz, *op. cit.*, IV, art. 2076, No. 105 urm.

²⁶⁾ Posibilitatea amanetării unui fond de comerț rezultă, la noi, din art. 861 C. com.

²⁷⁾ S'a decis că dreptul de farmacie, care este un fond de comerț și, deci, un lucru mobil incorporat (C. București, *Dreptul* din 1902, No. 23), soluție admisă și sub codul Caragea (vezi tom. III, partea I-a, al Coment. noastre, p. 108, nota 2), poate fi constituit amanet. Vezi tom. III menționat p. 198, text și nota 3 (ed. a 2-a). Cas. rom., *Dreptul* din 1910, No. 44.

Punerea în posesiune a creditorului amanetar, consistă în asemenea caz, în remiterea în mânăle sale a titlului debitorului, în condițiile cerute pentru lucrurile incorporale (art. 1318). Cpr. Trib. Covurlui, C. Galați și Cas. rom., *Curierul Judiciar* din 1905, No. 4; *Dreptul* din același an, No. 33 și *Dreptul* din 1910, No. 44 (în această din urmă afacere am pledat noi înșine înaintea Curții supreme). Mai vezi Trib. Ilfov, *Dreptul* din 1903, No. 28, etc.

credital agricol; art. 11 L. din 1 Aprilie 1894 pentru înființarea unei bănci agricole; art. 6 din legea dela 28 Iunie 1881 asupra magaziiilor generale, modificată prin legea dela 6 Iunie 1892, la care ne trimite art. 489 § 2 C. com., etc.

¹²⁾ Cpr. Beudant, *Surveys personnelles et réelles*, I, 163, 171; Thiry, IV, 292; Baudry et Loynes, *Nantissement*, I, 68; Mourlon, III, 1218, *in fine*, etc.

¹³⁾ Cpr. Cas. fr. Sirey, 97, 1. 85.

¹⁴⁾ Planiol, II, 2404.

¹⁵⁾ Cpr. Beudant, *op. cit.*, I, 164.

¹⁶⁾ Cpr. art. 480 C. com. și 1316 C. civ.

¹⁷⁾ Vezi tom. X al Coment. noastre, p. 6 (*acum sub presă*).

¹⁸⁾ Beudant, *loc. cit.*, și toți autorii.

¹⁹⁾ T. Hue, XII, 878, p. 440; C. Paris, Sirey, 48, 2, 285.

warantul nu este transmis dimpreună cu recipisa, de a plăti datoria prin warant. ²⁵⁾

Legea nedeterminând momentul când creditorul amanetar trebuie să fie pus în posesiunea lucrului amanetat, în cazurile în care această posesiune este necesară, se decide, în genere, că lucrul poate să fie trădat în posesiunea lui cât timp terții n'au dobândit nici un drept asupra acestui lucru. ²⁶⁾

Acestea sunt, foarte pe scurt, regulile relative la privilegiul creditorului amanetar. Le-am rezumat într'un mod cât se poate de succint.

Intr'unul din numerele viitoare ale acestei reviste, ne vom ocupa despre privilegiul locatorului (art. 1730, 1^a), materie mult mai grea și mai complicată.

D. ALEXANDRESCO

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIA DE NOTARIAT

Audiența dela 17 Maiu 1910

Președinția d-lui I. IONESCU-DOLJ, judecător

Vânzarea imobilului Vasile V. Miclescu

Urmărire imobiliară.—Afpt.—Termenul în care trebuie comunicat afptul debitorului.—(Art. 509 și 565 din Procedura civilă)

Afptul prevăzut de art. 509 din Proc. civilă pentru a fi valabil trebuie comunicat debitorului cu respectul termenului de 20 zile înaintea primului termen de vânzare, termen prevăzut de art. 525 din Proc. civ. pentru ca debitorule să poată uza de dreptul de contestațiune.

S'au prezentat d-l V. V. Miclescu, prin d-nii avocați Gh. Gh. Burgehele, Al. Bădărău și Gr. V. Maniu; Casa Marmorosch Blank & Co., prin d-l avocat Bălănescu; cum și Creditul Funciar Rural, prin d-l avocat Mateescu.

Tribunalul,

Asupra incidentului ridicat de debitorule urmărit Vasile V. Miclescu prin care tinde la anularea afptului No. 2267 ce i s'a înmănat conform art. 509 din Proc. civ., de oarece acest afpt i-a fost comunicat la 11 Maiu, adică numai cu 7 zile înainte de termenul fixat pentru adjudecarea care era pentru 17 Maiu a. c., în loc de a fi comunicat cu cel puțin 20 zile înainte, așa cum prevede art. 525 din Proc. civ. pentru ca debitorule să poată uza de dreptul de a face contestațiune;

Având în vedere și opunerile creditorului urmărit Banca Marmorosch Blank;

Având în vedere că astfel fiind, chestiunea ce se pune pentru tribunal e aceea de a se ști dacă pentru înmănarea afptului debitorului în procedura urmăririi silite, pentru primul termen de vânzare, conform legeri de procedura, trebuie respectat vreun termen înaintea zilei de vânzare sau, din contră, afptul i se poate înmăna în orice zi înălăuntru celor trei luni prevăzute de art. 510 din Proc. civ., pentru publicațiunea în *Monitor* și chiar în prezina termenului fixat pentru vânzare, fără ca debitorule se poată obiecta nimic;

Având în vedere că legea de Procedură civilă pe de o parte prin art. 509 nu prevede și nu fixează nici un termen în care trebuie a fi înmănat debitorului urmărit afptul pentru publicația în *Monitorul Oficial*, iar pe de

altă parte art. 525 din Proc. civilă prevede că debitorule poate face contestațiune sau opozițiune la vânzarea numai în 20 zile înainte de vânzare, așa că aceste două texte de lege care se ocupă de aceeași fază din procedura vânzării se contrazic și se anihilează unul pe altul și o aplicație separată și independentă nu poate avea sens, iar principiile spun din contră că dispozițiunile legale trebuiesc interpretate în sensul de a avea un înțeles; ori înțeles nu pot avea decât fiind aplicate combinate și din combinarea lor rezultă învederat că înmănarea afptului debitorului urmărit pentru primul termen, trebuie făcută cu respectarea acestui termen de 20 zile înscris în art. 525 din Proc. civ., pentru ca debitorule să poată uza de dreptul ce-i dă legea de a face contestațiuni;—căci altfel ar fi a priva pe debitorule de acest drept ce-i conferă legea prin art. 525 și ar fi a crede că legiuitorul a voit a acorda debitorului drepturi iluzorii și de care să nu poată uza, ceace este inadmisibil;—apoi, este tot așa de inadmisibil a crede că intenția legiuitorului ar fi fost ca debitorule să ia cunoștință de termenul fixat pentru vânzare în vederea respectării termenului de contestațiune, din publicațiunea în *Monitorul Oficial*, căci, în acest caz, dacă debitorule e presupus că are cunoștință de termenul de vânzare ar dispăre cu totul interesul înmănării afptelor și ar fi a crede că legiuitorul a voit a face formalități zadarnice și fără nici un scop, ceace de asemenea este inadmisibil; Considerând că, în afară de aceasta, în caz de amănare a vânzării, legiuitorul prin art. 535 din Proc. civ., spune că afptul trebuie comunicat debitorului cu cel puțin două săptămâni înainte de ziua hotărâită pentru vânzare; ori e tot așa de inadmisibil a crede că legiuitorul să fi fost atât de inconsecvent ca pentru primul termen de vânzare care e mai important să incuviințeze ca afptul să fie înmănat chiar cu câteva zile înainte de ziua vânzării, iar pentru cel de al doilea termen, când debitorule era deja deșteptat, să fixeze un termen și să zică că afptul nu se poate da debitorului decât în două săptămâni înainte de vânzare;

Având în vedere că astfel fiind, afptul comunicat debitorului conform art. 509 din Proc. civilă, pentru primul termen de vânzare, fără respectarea termenului de 20 zile înscris în art. 525 din Proc. civilă, nu e valabil și fundamentul juridic al acestei nulități nu este în articolul 512 din Proc. civilă, care prevede sancțiunea nulității numai pentru publicarea în *Monitorul Oficial* ci în dispozițiile generale ale art. 732 din Proc. civ. din capitolul pentru termen astfel cum a fost modificat în 1900;

Pentru aceste motive, trib. admite incidentul, etc.

(ss) I. Ionescu-Dolj; C. Rosetti.

Grefier (s) Argintoianu

ADNOTAȚIUNE.—Art. 535 din Procedura civilă, prevede în caz de amănare, alte publicațiuni și afpte, ce trebuiesc făcute în termen de două săptămâni cel puțin, înaintea zilei hotărâită din nou pentru adjudecare.

Deși această nulitate nu este anume vizată în art. 512 din Procedura civilă, toată lumea recunoaște că Tribunalul nu poate, fără să violeze art. 535, combinat cu art. 732 din aceeaș procedură, să perceadă la vânzare, mai nainte de termenul celor două săptămâni dela data afptelor și publicațiunilor.

Însă dificultatea, care pentru întâiaș dată s'a înfățișat și deslegat de jurisprudența ce o publicăm, este dacă, atunci când numai pentru prima oară s'a fixat un termen de adjudecare, în-

²⁵⁾ Vezi asupra acestei materii speciale în Franța, Bendant, *op. cit.*, I, 158, 167.

²⁶⁾ Vezi Dalloz, *Nouveau C. civil annoté*, IV, art. 2076, No. 112 urm., și autoritățile citate acolo.

mânarea publicațiunii ar putea avea loc și cu câteva zile înainte de adjudecare, adică într'un termen mai scurt chiar, decât cel prevăzut la art. 535 în caz de amânare ?

Art. 510 din Procedura civilă nu prevede alt decât un termen de trei luni din ziua publicării în ziare, iar art. 512 vorbește de formalitățile arătate până la art. 511 inclusiv, fără să vizeze decât publicațiunile din *Monitor*.

S'ar părea deci la prima vedere că legiuitorul din 1900 prin o inadverență de *lege ferrenda*, s'a preocupat la prima procedură a urmăririi, numai de publicațiile ce salvgardează interesele terțiilor, și că numai vorbind de amânări și-a adus aminte că există un debitor, care și el are interes a fi încunoștințat de timpuriu, spre a-și valorifica în termen drepturile sale eventuale.

Tribunalul a respins acest mod, de a ocoli o dificultate pretextând o lacună a legii.

Atunci când a avut loc una sau mai multe amânări, legiuitorul a crezut suficient termenul de două săptămâni, pentru ca debitorul să aibă timp de pregătire a tuturor mijloacelor sale legale, conciliind astfel trebuințele creditului cu ale debitorului ce se expropriează (Glasson Pr. civ., II, No. 1321).

Dar atunci când pentru prima oară începe urmărirea este evident că acest termen ar fi fost prea insuficient, ba chiar absurd, să fie mai scurt.

Ceeace evidențează sistemul legiuitorului este însăș art. 525 care acordă un termen extrem de 20 zile înainte de ziua fixată pentru adjudecarea provizorie, așa că deși art. 509, combinat cu art. 512, nu conține și în ce privește încunoștințarea debitorului urmărit un anume termen, este în afară de îndoială că acest termen trebuie să fie de cel puțin douăzeci zile anterioare, ca debitorul să fie în măsură a putea ridica o contestațiune.

Altfel legiuitorul ar fi înțeles să dea cu o mână ceea ce ia cu alta.

Publicația prin *Monitor* din art. 510, are în vedere pe terții spreosebire de încunoștințarea în persoană sau la domiciliul datornicului urmărit care, din acest exemplar află despre urmărire și e pus în situațiune a face contestațiunea pe care i-o rezervă art. 525.

Comandamentul este un act de portărel, care precede urmărirea (Glasson, II, Proced. civilă, No. 1329).

Acest comandament se poate perima (art. 505 din Procedura civilă), creditorul poate renunța la urmărire înainte de a merge mai departe, prin urmare ceea ce deșteaptă atențiunea debitorului nu este acea simplă comandă, acea poruncă ale cărei efecte sunt serioase, dar precise, ci primul adevărat act al urmăririi, primirea exemplarului

care până aci are rolul pe care îl are primirea citațiunii la chemarea în judecată.

Termenul obicinuit al primelor citații este de treizeci de zile care în caz de urgență după împrejurări, poate fi mai mic.

Nicaeri legiuitorul nu a prevăzut cu cât poate fi scurtat acest termen până la judecare, și totuși Casațiunea noastră a decis că și aici există o nulitate virtuală care ca și aceea din art. 509, combinat cu 525 nu e scrisă expres nicaeri, ca defendorul să aibă cel puțin una zi liberă spre a-și pregăti dreptățile (Cas. II, decizia din 16 Februarie 1900, Bulet., pag. 242 și Cas. I, 17 Dec. 1901, Bulet. pag. 1628).

Această jurisprudență se întemeiază pe acelaș art. 732 pe care cu drept cuvânt îl invoacă Tribunalul și în jurisprudența ce analizăm.

Inalta Curte nu a avut ocaziunea să examineze chestiunea ce ne preocupă, decât în mod incidental. În speța judecată se respectase termenul din art. 525, însă într'un afiș netimbrat, pe când cel format pe timbru legal fusese înmănat numai cu șase zile înainte de vânzare. Întru cât primul afiș nu putea fi socotit ca inexistent (Cas. II, 8 Februarie 1902) faptul că s'a format un nou afiș, de astă dată pe timbru, creia o formalitate de prisos de oarece nu se anulasă cel netimbrat. Așa fiind nu se putea justifica o casare pe motivul că și acest afiș timbrat ar fi trebuit să fie comunicat cu 20 zile înainte ca să se păstreze debitorului termenul de contestație prevăzut în art. 525, întru cât dânsul, spune suprema Curte, a fost pus în măsură de a se folosi de calea contestației prin împrejurarea că vânzarea i s'a adus la cunoștință prin primul afiș scris pe hârtie simplă, dar trimis mult înainte de sus zisul termen (Cas. II, No. 85 din 28 Februarie 1906, apud G. Ionescu, Pr. civ., sub art. 589, No. 18 și 58).

De aci rezultă că și după părerea Inaltei Curți, primul afiș are a pune în cunoștință pe debitor, ca să nu-i treacă termenul de contestație, cel puțin cu 20 zile înaintea zilei de adjudecare.

ISCOD.

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIA COMERCIALĂ

Audiența dela 11 Iunie 1910

Președenția d-lui ANDREI, RĂDULESCU judecător

Constantin R. Iordache ș. a. cu H. Gheorghiu ș. a.

Sentința No. 678

Act de paupertate.—Liberarea lui în condițiile legii.— Dacă un asemenea act poate servi și la executarea hotărârii.— Termenul în care un asemenea act este valabil.— Condițiunile ce trebuie să întrunească spre a fi valabil.— Urmărirea unei creanțe divizată între moștenitori.— Obligația fiecăruia dintre ei de a prezenta acte

de paupertate spre a putea fi scutiți de taxe — (Art. 44 din legea timbrului și art. 1060 din codul civil).

1. Art. 44 din legea timbrului vorbind de «partea reclamantă în veriu proces» și pentru că și executarea este tot un proces, căci partea reclamă realizarea drepturilor dobândite prin judecată, urmează că actele de paupertate, cari îndeplinesc condițiunile legii, trebuiesc admise și pentru executări, fie că se execută o hotărâre dobândită cu ajutorul unui asemenea act, fie că se execută o hotărâre dobândită cu plată de taxe și timbre. Alfel, cei săraci n'ar mai putea să-și realizeze drepturile dobândite și scopul legii ar fi înlăturat.

2. Legea timbrului neprevăzând în ce termen dela liberarea lor pot fi prezentate actele de paupertate, fixarea oricărui termen este ceva arbitrar și, ca atare, se poate admite un act liberat de mai mulți ani, afară de cazul când instanța dobândește convingerea că nu mai există starea de sărăcie prevăzută de lege.

3. Un act de paupertate liberat de mai mulți ani, este valabil, cu condițiunea însă ca în momentul când partea care se servește de el reclamă ceva în justiție, să domicilieze încă în localitatea de unde i s'a liberat. Dacă se dovedește că în acel moment domiciliază altundeva, actul nu poate fi primit, întrucât nu se îndeplinesc dispozițiunile art. 44 alin. II din legea timbrului, ci trebuie să prezinte un alt act dela noul domiciliu.

4. Dispozițiunile art. 1060 din codul civil aplicându-se și când creanța rezultă dintr'un bilet la ordin, moștenitorii creditorului pentru a putea face urmărirea cu scutire de taxe și timbre trebuie să prezinte fiecare act de paupertate.

Tribunalul.

Asupra contestațiilor introduse de Constantin R Iordache, Ion Radu Iordache și Ivan Radu Iordache, din comuna Colibași, județul Ilfov, conexează azi, contra urmării făcută de H. Gheorghiu, Zamfiria Gheorghiu, Ecaterina Băluță, Marița Gheorghiu și Teodora Gheorghiu, ca moștenitori ai lui Ivanache Gheorghiu, urmărirea întemeiată pe sentința No. 545 78 a Tribunalului Ilfov, secția comercială, prin care Radu Iordache, autorul contestatorilor, a fost condamnat să plătească lui I. Gheorghiu 1434 lei cu procentele legale de la 2 Martie 1877 până la achitare, plus 50 lei cheltuieli de judecată, din cari se pretinde că debitorii — contestatorii de azi — mai au să plătească 1067 lei capital, plus celelalte sume din citata sentință;

Având în vedere că numiții contestatori, — înainte de a desvolta și alte motive — susțin că trebuie a li se admite contestația și a se anula urmărirea pentru următoarele motive: 1) Actul de paupertate al lui H. Gheorghiu este liberat de Primăria comunei Comana, județul Vlașca, în anul 1906, Martie 28, și cum e probabil că azi nu se mai află în această stare de sărăcie, nu se mai putea face urmărirea în temeiul acelu act; 2) Actul de paupertate, conform art. 44 din legea timbrului dă drept părții numai să se judece cu scutire de timbre și taxe, iar nu să execute, cum se întâmplă în speță unde titlul în baza cărui se face urmărirea s'a dobândit judecându-se cu plată de timbre și taxe; 3) Numai unul dintre creditorii urmăritori, H. Gheorghiu,

are act de paupertate și cum urmărirea se face în numele altor moștenitori ai lui I. Gheorghiu, trebuia ca fiecare să prezinte acte de paupertate sau să plătească taxe și timbre ceace n'au făcut, așa că azi într'un cât urmărirea se face în numele mai multor persoane ea nu se poate continua numai pentru H. Gheorghiu, ale căru drepturi nu sunt alese de ale celorlalți;

Având în vedere că intimații, deși au fost citații, nu se prezintă;

Având în vedere că din cuprinsul art. 44 din legea timbrului nu rezultă că nu se poate face cu act de paupertate o executare; că singura condiție pentru ca o persoană, care posedă probe legale de sărăcie, să beneficieze de dispozițiunile art. 44, este să fie «parte reclamantă în veriu proces»; că și executarea este tot un proces — afară numai dacă nu se ia acest cuvânt într'un înțeles prea restrâns — căci partea reclamă realizarea dreptului dobândit prin judecată și cu ocazia acestei realizări se pot ridica de către cei interesați diferite obiecțiuni cari trebuiesc rezolvate de instanțele judecătorești;

Considerând că dacă nu s'ar admite actele de paupertate pentru executări, cel sărac după el, grație unui asemenea act, a căpătat recunoașterea dreptului său prin hotărârea judecătorească sau cel care a sărăcit după ce i se recunoștea dreptul, s'ar vedea în imposibilitate de a și-l realiza neavând cu ce plăti timbrele și taxele sau ar fi nevoit să-l cedeze cuiva renunțând la o bună parte pe care desigur cumpărătorul de hotărâri și-ar rezerva-o cât mai mare, astfel că scopul pentru care s'a înscris art. 44 ar fi înlăturat;

Că, deci, nu este nici legal nici rațional a nu se admite actele de paupertate pentru executări;

Având în vedere că legiuitorul n'a prevăzut nicăeri că actele de paupertate pentru a fi valabile trebuiesc prezentate instanțelor judecătorești într'un anumit termen dela liberarea lor; că deși ar fi fost de dorit să se prevadă un termen ca astfel să nu se înfățișeze asemenea acte cât de vechi, totuși, în lipsa unui text, orice termen s'ar pretinde e arbitrar iar judecătorul nu poate crea asemenea cerințe pe cale de interpretare; că asemenea acte pot fi refuzate numai atunci când instanța se convinge că înfățișătorul nu mai e în starea de sărăcie cerută de lege și pentru a i se forma această convingere și partea interesată poate prezenta dovezi, că simpla bănuială că actul fiind liberat de câțiva ani partea s'a putut îmbogăți în acest interval, nu este suficientă căci tot așa de ușor se poate presupune că starea de sărăcie persistă;

Că întrucât contestatorii n'au făcut nici o dovadă că H. Gheorghiu nu mai este sărac, nu se poate pentru acest motiv a se respinge actul de paupertate;

Văzând însă că prin petiția sa din 15 Martie 1910 prin care cere continuarea executării care fusese întreprinsă de mulți ani, numitul H. Gheorghiu arată că nu mai domiciliază în com. Comana, jud. Vlașca ci în București str. Vespasian No 46;

Având în vedere că legiuitorul cere în art. 44 din legea timbrului, ca actul de paupertate să fie liberat de autoritatea comunală a locului unde domiciliăza cel ce se servește de un asemenea act;

Considerând că sensul acestei dispoziții nu poate fi decât că trebuie liberat de autoritatea comunală a locului unde domiciliăza cel sărac în momentul când reclamă în justiție; că dacă ea nu trebuie interpretată în sensul că săracului — care poate tocmai din cauza sărăciei își schimbă des domiciliul — să i se pretinză noi acte de paupertate la fiecare mutare, d'ar nici nu se poate admite ca valabil un act de paupertate, cum e în speță, liberat de o autoritate de unde domiciliă cel sărac acum 4 ani, când se dovedește chiar cu arătarea lui că astăzi, când propriu zis face o nouă cerere de executare, nu mai domiciliază acolo;

Că, prin urmare, actul de paupertate al lui V. Gheorghiu nefiind liberat de autoritatea din București, nu în-

trunește condițiunile legii și, ca atare, nu putea servi la facerea urmării;

Văzând că în cazul de față urmărirea se face de către 5 persoane în calitate de moștenitori ai lui I. Gheorghiu și dintre acestea numai H. Gheorghiu are actul de paupertate discutat mai sus;

Având în vedere că după art. 1060 din codul civil creanțele ca și datoriile se divid de drept între moștenitorii și moștenitorii creditorului nu pot cere creanța iar ai debitorului nu pot fi obligați s'o plătească decât în proporțiune cu părțile ce au în moștenire;

Considerând că deși datoria ce se urmărește provine dintr'un bilet la ordin, dar întru cât nu e vorba de o creanță indivizibilă, de vreo solidaritate între moștenitorii creditorilor sau de vreo excepțiune legală, nu este nici un motiv a se déroga dela regula prevăzută de art. 1060 din codul civil;

Că de oarece creanța a fost divizată prin moartea lui I. Gheorghiu, trebuia ca fiecare dintre moștenitorii care urmăresc azi realizarea ei să dovedească că sunt în starea de sărăcie cerută de lege, sau să plătească taxe și timbre; că întru cât n'au îndeplinit nici una din aceste condiții, executarea nu se poate face;

Considerând că chiar dacă ar fi admis ca valabil actul de paupertate al lui H. Gheorghiu, întru cât urmărirea se face pentru toată suma și în numele și altor moștenitori, fără a se preciza care e partea ce are să ia fiecare moștenitor al creditorului, și cât are să plătească fiecare moștenitor al debitorului, și cum nu înstanța de urmărire e chemată să facă aceasta, mai ales când nu se stabilește dacă cei ce urmăresc sunt singurii moștenitori ai creditorului și cei urmăriți singurii moștenitori ai debitorului, rezaltă că urmărirea nu se poate continua nici pentru partea lui H. Gheorghiu;

Că, așa fiind, incidentul și contestațiile trebuie admise și urmărirea anulată;

Apreciind și asupra cheltuelilor de judecată tribunalul le fixează la suma de lei cincizeci;

Pentru aceste motive, admite incidentul și contestațiile.

Judecător (s) Andrei Rădulescu.

JUDECĂTORIA OCOLULUI SURAIA-PUTNA

Audiența dela 8 Maiu 1910

Ioan Chiriac și alții, cu Dimitrie Voionov

Servituți continue neaparenți și cele necontinue și neaparente. — Stabilirea lor. — Respectarea unei posesiuni achiziție, ca drept câștigat — Trecerea în baza calității de vecin. — Dacă conferă un drept de servitute. — (Art. 624 din codul civil, 691 din codul Napoleon și 1191 și 1192 din codul civil).

1. Servituțiile continue neaparenți și servituțiile necontinue neaparente și aparente, conform art. 624 din codul civil nu se pot stabili decât prin titluri și orice posesiune cât de îndelungată ar fi nu poate conduce la prescripție.

2. La traducerea art. 691 din codul francez omisiunea cuvântului «aparente» este o simplă inadvertență a legiuitorului nostru și nu este făcută intenționat, căci de ar fi fost așa trebuia să schimbe și redacțiunea art. 623 din codul civil ca să-l pui în concordanță cu art. 624; de altfel, după lucrările pregătitoare ale codului Napoleon se vede că orice servitute se poate stabili prin titlu, și numai prin excepție servituțiile aparente și continue se pot stabili și printr'o posesiune de 30 de ani.

3. Articolul 1911 din codul civil arată că prescripțiunile începute la epoca publicării acestui codice se regulează după

legile cele vechi, și este adevărat că sub codul Calimach servituțiile de trecere se stabileau prin prescripția de 10 sau 20 ani, dar acest articol 1911 pus în concordanță cu art. 1912 din codul civil devine aplicabil numai în acțiunile sau drepturile care au rămas prescriptibile și sub legea nouă și cum dreptul de trecere (art. 622 din codul civil) intră în categoria servituțiilor prevăzute în art. 624 din codul civil evident că o posesiune începută sub codul Calimach nu se poate completa cu o posesiune exercitată sub codul civil în rigoare, pentru motivul că nu se poate prescri ceea ce legea o declară imprescriptibil.

4. Este admisibilă proba testimonială pentru dovedirea dreptului de trecere, câștigat prin prescripțiunea de 10—20 de ani, prevăzută în art. 1927 din codul Calimach și urmează a se respecta orice drept câștigat în baza principiului că legea n'are putere retroactivă.

5. Trecerea vecinilor când nu este bazată pe un titlu, or cât de repetat și de îndelungat ar fi, nu conferă un drept de servitute ci este o simplă toleranță în conformitate cu art. 1853 al 2 din Codul civil, principiu ce reese și din art. 625, 626 și 627 din codul Calimach.

Judecata,

Având în vedere că acțiunea de față, relativă la un loc — valoarea căruia nu trece competența judecătorilor de ocoale — este pentru un drept de trecere care în articolul 622 din codul civil este clasificat ca o servitute garantată necontinue;

Având în vedere că, conform art. 624 din codul civil, aceste servituți nu se pot stabili de cât prin titluri și, orice posesiune cât de îndelungată ar fi, nu poate conduce la prescripție;

Având în considerație că art. 624 din codul civil este traducerea art. 691 din codul francez care sună în modul următor: «Les servitudes continues non apparentes, et les servitudes discontinues apparentes on non apparentes, ne peuvent s'établir que par titres»; și cum la traducerea acestui articol printr'o scăpare de vedere s'a omis a pune în textul nostru cuvântul *aparente*, este adevărat că unii caută să arate că redactorii codului nostru intenționat au făcut această eliminare, clasând servituțiile necontinue aparente în categoria acelor care se pot dobândi prin posesiunea de 3) ani; dar această interpretare este greșită, fiindcă, după lucrările pregătitoare ale codului Napoleon se vede că redactorii codului au pus ca regula generală: că orice servitute, fără nicio deosebire, se poate stabili prin titlu, și numai prin excepție, servituțiile aparente continue se pot stabili și printr'o posesiune de 30 de ani; și cum dispozițiunile art. 691 din codul francez nu fusese criticate de comentarii, nici un motiv nu determina pe legiuitorul român să facă o atare modificare, mai ales că toți autorii arată că servituțiilor necontinue lipsite de posesiune exercitată sub nume de proprietar (art. 1847 din codul civil), dat fiindcă ele sunt mai totdeauna rezultate unei îngăduințe și nu se pot prescri, nu pot fi stabilite prin posesiune de treizeci de ani;

De altfel, dacă legiuitorul român ar fi voit să facă o asemenea schimbare, la art. 623 din codul civil unde se spune că: «servituțiile continue și aparente se dobândesc prin posesiune de treizeci de ani» urma să adauge și servituțiile «necontinue aparente», încât este afară de orice îndoială, că omisiunea servituțiile aparente necontinue din art. 624 din codul civil nu este făcută cu intențiune, ci fiind o simplă inadvertență a legiuitorului nostru, rămâne stabilit că servitute de trecere, sub codul actual, nu se poate dobândi prin prescripție. (In acest sens: Dim. Alexandresco, vol. IX, pag. 814 — 815;

Trib. Gorj, *Dreptul* No. 19/1899; Trib. Dolj, *Dreptul* No. 4 din 1903;

Având în considerație că reclamații au susținut că prescripțiunea lor este începută sub codul Calimach și conform art. 1911 din codul civil prescripțiunea începută la epoca publicării actualului cod se regulează după legile cele vechi; este adevărat că, în atare caz, o posesiune anterioară codului civil actual se poate completa cu o posesiune posteroară, cu singura distincțiune că art. 1911 din codul civil, combinat cu art. 1912, este aplicabil numai acelor drepturi sau acțiuni care fac obiectul unei prescripțiuni începute sub legiurile vechi și când aceste drepturi sau acțiuni au rămas prescripțibile și sub legea nouă; și cum codul civil actual a declarat imprescriptibile serviciile aparente necontinue, nu mai încapă îndoială că o posesiune începută sub codul Calimach, rămâne fără efect, și nu poate fi completată cu o posesiune posteroară existentă sub codul actual, pentru motivul că nu se poate prescri ceace legea o declară imprescriptibil;

Având în considerație că deși după art. 628 din codul Calimach serviciile se pot dobândi și prin prescripție, de vreme ce însă prin art. 624 din codul civil serviciile necontinue în care intră și dreptul de trecere (art. 622 din codul civil) nu se mai pot stabili decât prin titluri, negreșit urma ca reclamații să dovedească dacă au avut sau nu vreun drept câștigat la punerea în aplicare a actualului cod;

Văzând că în ședința dela 20 Martie a. c. din oficiu punând în vederea părților, dispozițiunile art. 1927 din codul Calimach, după care se cere o stăpânire de zece sau douăzeci de ani pentru șerbirile aparente, reclamații au arătat că acțiunea lor introductivă nu este clară și că dănsii au avut posesiunea locului peste douăzeci de ani chiar sub codul Calimach;

Considerând că față de această alegațiune a reclamațiilor li s'a admis proba testimonială ca să dovedească că au posedat locul în litigiu în tot termenul cerut de lege sub codul civil al Moldovei, și astfel fiind, au servitutea definitiv câștigată care urmează să fie exercitată și sub legea nouă, întru cât legea n'are putere retroactivă; de altfel, la francezi, acest principiu este anume repetat în art. 691 par. 2 pe care legiuitorul nostru nu l-a tradus ca un ce de prisos, fiindcă nu este decât aplicarea principului general al neretroactivității prevăzut în art. 1 din codul civil;

Având în vedere că în ceace privește dovada posesiunii sub codul Calimach, reclamații n'au putut s'o facă, întru cât dintre cei opt martori propuși de ei, trei și anume: George Popa Negrea arată că drumul de trecere în litigiu există dela 1864 de când s'a dat pământuri la țărani, deci absolut în sensul acțiunii lor introductive, pe care au modificat-o în instanță spre a se putea prevala de proba testimonială; al doilea martor Ioan Negoită afirmă că oamenii au început să umble pe drumul în litigiu în timpul lui Cuza-Vodă; iar Nicolae Moraru arată că înainte cu 2 sau 3 ani de a da pământuri după legea rurală au început locuitorii să treacă pe acest drum, astfel dar depunerile acestor trei martori fiind absolut în defavoarea celor susținute de reclamații;

Având în vedere că ceilalți cinci martori ai reclamațiilor și anume: Toader Mihai, Ioan Drăgoi, Dinu Zamfir, Dimofte Lazăr și Ilie Soare au declarat că sub codul Calimach aceștia au avut posesiunea cerută de lege; cum însă toți aceștia n'au putut să tăgăduiască că au pământuri în apropiere și deci sunt interesați, fiind martori chiar în propriile lor cauze, și cum toți aceștia ca și martorii părții au afirmat că locul în litigiu pe atunci era o baltă întinsă și adâncă, că trecerea era mai mult în timpul ernoii când apa era înghețată, iar în celelalte anotimpuri ca să treacă pe acolo umpleau baltă cu nule, tufoș, gunoi și formau podețe — muncă grea ce era anevoe de făcut mereu — și cum s'a dovedit că mai erau și alte drumuri întocmai la mari distanțe

de locul în litigiu, de sigur nu se putea considera ca verosimile cele susținute de acești martori, mai ales depunerea lui Ilie Soare denotă neseriozitatea celor afirmate care a spus că acest drum există de când sunt comunele Suraia și Râstoaca, lucru ne n'au avut curajul să susție nici însuși reclamații;

Având în vedere afirmația unanimă a tuturor martorilor propuși de părți cari au declarat că drumul în litigiu există de 25 de ani și că numai de 15 ani, de când a secat baltă a devenit practicabil;

Având în considerație că reclamații dacă ar fi trecut chiar pe locul în litigiu înainte dela 1864 — lucru ce de altmintrelea n'au putut dovedi — odată ce au trecut în calitate de vecini, nu pot susține că au prescri un drept de servitute, căci toți comentatorii sunt de acord a recunoaște că trecerea vecinilor, când nu este bazată pe un titlu, or cât de repetat și de îndelungat ar fi, nu presupune un drept de servitute, căci în practică e constatat că adesea, în vederea unei bune vecinătăți, proprietarul tolerează o trecere, dar prin această toleranță nu înțelege a acorda un drept de servitute, ci este o simplă păsuire, o îngăduință, ceace reese și din art. 625, 626 și 627 codului Calimach, cum se vede precis și în art. 1853 alin 2 din codul civil actual; și cum reclamații n'au putut dovedi în acest proces nici prescripția cerută de codul Calimach, nici că posesiunea lor era cu bună credință, iar nu prin rugămintă sau cu vicleșug, cum zice art. 1921 din codul Calimach mai ales că până la 1864 nu puteau trece ca proprietari, fiindcă erau clăcași, nu erau împroprietăriți;

Pentru aceste motive, judecata respinge, etc.

Judecător (s) V. Mamigonian

A apărut p. II, vol. IX, din *Dreptul civil* de d-l profesor D. Alexandrescu, care cuprinde: *Societatea, Mandatul, Comodatul și Imprumutul*. Prețul 7 lei, p. II; iar volumul complet lei 17.

Acest volum se va putea expedia tuturor celor ce vor trimite costul prin mandat postal la *Curierul Judiciar*, care furnizează volumele Alexandrescu, și orice cărți de drept, broșate sau legate după dorință, la fel cu cele furnizate anterior.

A apărut: *Procesul dintre doamnele Olimpia Borănescu-Filișis, Zoe Marinescu cu domnul Nicolae Al. Papadati*, judecat de majoritatea Curții de apel din București, secțiunea III-a, prin deciziunea cu No. 77/910.

A apărut: *Noua Lege a Curții de casație și justiție, adnotată cu modificările anterioare, motivele, desbaterile parlamentare, modificările aduse de comitetele delegaților, textele articolelor vechi modificate etc.*, de d-l C. Țunescu, avocat. Prețul 2 lei.

De vânzare la *Curierul Judiciar* care servește la cerere orice cărți de drept române și streine.

A apărut: *Execuțiunea silită*, vol. I cuprinzând: *Principii generale. — Spiritul legilor de execuțiune silită. — Condițiuni pentru a face o urmărire. — Teoria contestațiunilor*, de d-l Demetru Negulescu, profesor la Facultatea de drept din București. Prețul lei 4.50 broșat.

Rugăm stăruitor pe abonații rămași în întârziere cu plata abonamentelor, să trimită sumele datorate prin mandat postal direct la administrația ziarului «Curierul Judiciar» București, sau să plătească la prezentare numai în mâna incasatorilor: I. RIVEANU pentru provincie; iar pentru Capitală vechiului incasator, sau ajutorului său C. PETCULESCU, în schimbul cărților ce vor emite din registrul ur matea, investite cu ștampila: CURIERUL JUDICIAR.